

Dramaturga Jāņa Jurkāna atskaite par darbu vērtējot
šā gada desmit labākās amatieru teātru izrādes.

Šā gada 6. un 7. aprīlī Dailes teātra mazajā un kamerzālē esmu noskatījis desmit Latvijas amatieru teātru iestudējumus un secināju, ka visi minētie skatuves darbi ir pelnījuši būt gada izrādes finālistu vidū, tomēr vairāk pakavēšos pie diviem Mārtiņa Zīverta lugu interpretējumiem.

„Kāds, kas slēpjas tumsā” („Cenzūra”) – šis Ventspils teātra iestudējums Agra Krūmiņa režijā, manuprāt, ir viens no veiksmīgākajiem noskatītajiem darbiem. Teātris nav vairījies ķerties pie saturiski ļoti grūta un emocionāli piesātināta dramaturģiska materiāla. Šī luga nav ārēji (sižetiski) viegli uztverama, tajā verd „biezs” zemtekstu slānis, ko režisoram ir izdevies „uztaustīt” un atklāt ar visai skopiem, bet pārlicinošiem līdzekļiem – galvenokārt precīzu un atdevīgu aktieru spēli. Iespējams, lai kļūtu par gada izrādi, tai šoreiz nedaudz pietrūka pirmreizīguma spēka, kādu izbaudīju noskatoties šo iestudējumu pirms gada.

Alūksnes Tautas teātra „Sliexnis” iestudētā Mārtiņa Zīverta luga „Kropļi” Daigas Bēteres režijā ļauj uz aktieru un režisores (kura pati ir galvenās lomas – Martas Rojas tēlotāja) izstāstīto dzīves stāstu palūkoties no dažādiem aspektiem, nerisinot viennozīmīgas atbildes – kas ir labi un kas ir slikti? Kurš ir vainīgs – vai likteņi, cilvēku raksturi (daba)? Izrāde ļauj un liek domāt par dramaturga ieskicēto tēmu – fiziskais un garīgais kroplis – dziļākā kontekstā.

Jānis Jurkāns

